

Тања Крагујевић

ПОЕТИКА СЕВЕРА, ШЕСТОУГАО

1.

Прва кућа. Од млечног је хлеба.
Од божијег грозда. Довикујемо се
у њој ружама. Смејемо блеском.
Са дна сјаја. Што кроји ми сад ту капију.
Канделабре с месечином. Сред осињака
пустоши. Што врти се. Без соли. Без меда.

2.

Гуске прелазе летњи пут. Од снежне
непопустљивости. Од непосустале прашине.
Гипке су њихове намисли у пасијансу перја.
На бестежинском ветру. Бескрај је иза њих.
Јер не знају да већ су га прешле. А бескрај је
и тамо где уместо мене. Гле. Још увек путују.

3.

А август гле баца на нас интриге зрака.
Ужарене цвасти. Извечери шкрупимо
врела стакаоца прашине драгоценостима.
Кишницом. Бунарском водом из вртних

канти. И небо отвара прозоре. Не може се заситити цветова земље. Младости прашине.

4.

Семенке. Сидра. А о бундеви је реч.
Ни налик глобу. Скривени ризомски роман
њена је издубљена плоха. Храна за сутра.
Осмејак дарован ситној киши других циметних
дана. Од угла до угла кришке. Мала барка.
Сиромашко вече. Маштарија о целини.

5.

Лебдење у облацима. Фестивал змајева.
И на врху сунце. Док не положи главу
на песак. Под видик златни. Треба ти увек
други точак. За будност од сна равнице.
Коприва. Чичак. Брид бритве у кори диње.
Шестоугао. Шестостих. Да видиш се у себи.

6.

Сијање мраза. Уцакљене барице.
Под тањушним ципелама премазаним
ималином. Обманом заштите. Та музика
што храни те чежњом. Шкрипа одлазака.
Подешена на тихи тон зима. Родног покрића.
Поетика Севера. Гризе. Зове да се вратим.

7.

Ноћ што дрхти од буђења. Ковачева је. Она бира
звезде. Одува са њих ништавило. Мехом. Из плућа.
Стресе га с кецеље. Онако. Из душе. И онда их
кује. Унутарњом страном ватре. Лепо чујеш:
прште. У бунарима. Падају у пусте атаре. Има
дакле почетка. И на крају ове улице дугих снегова.

8.

Понекад нема сухог дрвета за пећи.
Ни друге ватре. Сем мене. У мени.
Чујем вратнице. Кломпе пуне сламе.
Мале дрвене галије. За пренос игличастог
снега. Колевку месечеве музике. И мраз.
Сув. Као ништа. Што мерка сав мој млечни пут.

9.

Лако је прошаптати: *дендрийи*. Теже је
испричати вишеграну форму снега у најави.
Обећање кристала. Јер снег пада дуго.
И широко. Дневна уснулоост тешка је речима.
Непојмљива збиру. А ту је. Иконица на стаклу.
Ејдетска краљица. У књизи слика. Заспала.

10.

Песак не зна да стари. Његове сипке
кости шапућу нове младости. Зраку. Води.
Мостовима којима нећу проћи. Кућиштима.
Где неће ме бити. Тај мали нокат зрна
испреде вечност. Шкољку. Где месечева
усвојеница сам. Месечинасто бледим.

11.

Треба ми помоћ пријатеља. Сликар.
Путник. Брат. Херменеутика кружних
форми. Грнчар. Часовничар планете.
Што погладиће. Сигурном руком. Башту.
Пепео. Погодити право. У тај дубок
газ. Зупчаник. Трепетљику одсуства.

12.

О како је полегло. Плаво по златном. Глувило преобиља. Само је равница Равница. О како нужан је сад ту пад мртве јаребице. Швигар бича. Стаза крадљиваца. Камен под точком. Ломљено сребро у грлу. На опници душе. Колач од блата. Полен преступника. У дремежу постојања.

13.

Цели дан паук је прелазео пут. Од моћне гране. Ближе тлу. До тање. У висини. Ка младој нераспуклој трешњи. Моја хитрина. Не хајући. Мислила је: биће још трешњи. А његова блистава стазица. Конац у зраку. Наумила је бисер. Тамо где крај је пута. Једном. Заувек. Блиставо све.

14.

Шлепови претоварени данима празним. И добошари околних места. Збирају несаницу. Ту сам ленгер. Бескорисних мигрена. Чекање прионуло. Као лишај. Док не озелени тај трен. У клопци смрти. Пах љубавних заклињања. Ембрион зрака у води. Тисин цвет.

15.

И голуб ту пио је из моје чаше. И ја из твоје. Моја љубави. Идеограми лишћа тако започеше нову стару књигу. Последње стабло дрвореда. С младицом уз свој бок. У танкој венчаници. Грлимо је. Као читаво столеће. Непобедиво. Од краја. Ка почетку.

16.

Трска је доба кад плакање је младо.
У нади. С подножјем водâ. Опитом Истока
у Западу. Шумором окретања странице.
Под срцем. Што мири се. И преживи. Као наклон
тугама. Певању у ветру. Покорном
старењу. Пркосном. Тихом. Жару трава.

17.

Ето. Та младост липа. Што мирис зна
сачувати у дубокој сенци. За сутра.
И друге дане. Тако свеж. И пун сунца.
Да поносан си на зрења. Премда
погубљења листова већ стижу. Сваки трен.
Пун етарских предсказања. Већ пада.

18.

Киша у равници. Није друго до равница
кише. Толико висине сручи се ниско. У кожу
и ухо земље. Немам кабаницу. Ни чизме.
Али ти си ту. И Бог од блата насмеши се. Јер
чува место једно суво. Чисто од смеха.
И прима нас. У своје блатно срце. Од злата.

19.

Ваздух лета сит је. Као да сваког минута
избија подне на торњу. На столу чинија
с кајсијама, невеном и пчелом. Сечеш мед
дана спорим речима. Другачије је то него када
витки господин зрака с лептир-машном смрзнуте
ласте закуца на зимско окно. И тражи да га примиш.

20.

За корачајуће људе. Оне у хитњи. Уистину нису
Голубије ђијаце. Ту стоји се дуго. И време остави
трага. Прамен или два. И голуб те осматра благо.
И дуго. Пре него што погне главу. Ка огрлици
боје пута на свом врату. Твој сам. Каже.
Али једно моје крило. Заувек моје је.

21.

Како по земљи? Како по води? И не питам.
Ти ловац си судбине. Опрезних стопа. С тобом
голобради етар и боси песак престигох...
Кад кренух равницом. Пуна. Ах. Пуна.
Не знајући колико још уистину има. Одавде
до пропасти равнине. До канала. До прве смрти.

Из рукописне збирке *Корона*